

začele pošiljati kroglice v pozdrav ameriškemu brodogradu. Poldrugo uro je trajala kanonada. Amerikanci so se morali umakniti s poškodovanimi ladjami. Na Španjskem vlada vsled te zmage nepopisno veselje. — Dne 3. junija je zopet prišla ameriška ladja »Merrimac« gledat v zaliv Santiago de Cuba, kaj da počnejo Španjci. Začelo se je bombardovanje in radovedna ladja se je potopila. Španjsko brodogradje v zalivu vodi admiral Cervera, ameriško pa admiral Schley.

Srbsko. Volitve v skupščino so izpale ugodno za vlado. Saj drugače tudi ni bilo pričakovati, kajti volitve so se vrsile pod vladnim pritiskom. — Več častnikov se je poslalo v vojaške šole na Rusko, da se nadalje izobražajo.

Francosko. Predsednikom v francoski zbornici je bil z večino 4 glasov odbran vladni kandidat Pavel Deschanel. Ako vlada ne bo imela številnejše večine, kakor jo je imela pri tej volitvi, morala bo odstopiti.

Italijansko. Novo ministerstvo pod zopetnim predsedstvom Rudinija je že sestavljeno. Minister vnanjih stvari je marki Capelli. Naglašja se, da je velik prijatelj trozveze, kar pa ga pri nas katoličanih in Slovanih nikakor ne priporoča.

Cerkvene zadeve.

Antonij Bonaventura,

knez in škof ljubljanski.

(Konec.)

Po dokončani cerkveni svečanosti so premil. knez in škof dr. Anton Bonav. Jeglič vsprejemali v svoji palači duhovne in svetovne dostojanstvenike, potem pa odposlance raznih katoliških društev, ki so se jim klanjala. Za vsakega so imeli ljubeznivih in priključljivih besedij.

Na 2. uro popoldne je bil napovedan slavnostni obed. K temu so bili povabljeni vsi pri tej svečanosti navzoči duhovniki, redovni kakor svetovni. Povabljeni so pa bili tudi c. kr. deželni predsednik, ekse. baron Hein, deželni glavar, Oton Detela, poveljnik vojaške posadke ljubljanske, fml. pl. Höchsmann, župan mesta ljubljanskega, Ivan Hribar in vsi načelniki raznih cesarskih in deželskih oblastnij s prvimi svojimi svetovalci in odborniki. Vrh tega tudi več za katoliško reč posebno zaslužnih mož.

Škofja palača ima res krasno obednico, a mogla je vsprejeti le do sto gostov. Za drugih 100 gostov bila je v sosednji hiši gostoljubna miza pokrita. Bila je to gotovo »velika večerja« ali gostija. Namesto svatovskega oblačila je prejel vsak gost šopek dišečih cvetlic in na svojem krožniku je našel listič, ki mu je zaznamoval njegov sedež pri mizi. Pred seboj je imel še malo stojalo, na katerem so bile na drobno popisane vse jedi in pijače, ki se bodo gostom ponudile pri tem obedu. Brzonogi strežniki so skrbeli, da nikomur nič ni primanjkovalo. C. in kr. vojaška godba pa je med obedom svirala na dvorišču škofje palače najbolj izbrane, krasne umotvore.

A zdi se mi, dragi moj bralec, da bi rad poznal novega kneza in škofa, predno se v duhu zmenoj usedeš k njihovi pregoistoljubni mizi! Tako je prav! Hočem ti podati kratek popis njihovega dosedanjega življenja in delovanja. Da si jih boš pa lažje predstavljal, misli si našega prem. kneza in škofa Mihaela brez očalij, s prav gostimi, močno temnimi lasmi in črnim britjem in ti imaš, kolikor mogoče, zvesto podobo novega ljubljanskega škofa. Z našim knezom imajo pa skupno še rojstno leto, ker oba nam je dalo leto 1850. Zibeljka je tekla ljubljanskemu škofu v Begunjah na Gorenjskem, študirali so pa v Ljubljani. Komaj 23 let stari so bili l. 1870 v mašnika posvečeni,

potem so pa odšli na Dunaj, da so se tam v c. in kr. zavodu za višjo izobražbo duhovnikov izšolali za doktorja sv. pisma. Bila sta si tam z našim knezom tovariša.

Prišedši domu so bili g. dr. Jeglič nekaj časa kurat ženski kaznilnici v svoji rojstni fari v Begunjah.

Pokojni škof ljubljanski dr. Janez Zlatoust Pogačar so mladega dr. Jegliča poslali na visoke šole na Nemško, poslušat najbolj slovitih nemških učenjakov Hergenrötherja, Hettingerja in druge. Čez nekaj časa so pa mladega doktorja poklicali nazaj v Ljubljano ter ga postavili za podvodjo in ekonomja v bogoslovju. Le nekaj časa so bili dr. Jeglič tudi profesor v bogoslovju.

Že leta 1882 so bili dr. Ant. Jeglič imenovani kanonikom nanovo ustanovljenega metropolitanskega kapitola vrhbosanskega v Sarajevu in zajedno so postali prvi župnik stolne župnije sarajevske. Pred leti so tam postali nadškofov generalni vikarij ali glavni namestnik, lani pa so sv. Oče dovolili nadškofu sarajevskemu, premil. g. dr. Josipu Stadlerju, da si posvetijo kanonika dr. Ant. Jegliča svojim pomožnim škofom. Na Male Maše praznik lanskega leta se je vršilo to škofovsko posvečenje. Takrat so novi škof suinijski (to škofijo med neverniki so jim bili sv. Oče odkazali) k svojemu krstnemu imenu Antonij privzeli še ime sv. Bonaventure, s čemur so svetu odkrili, da so oni tretjerednik in duhovni sin N. O. S. Franciška in da so oni bili tisti plodoviti pisatelj dr. Bonaventura, ki je toliko pisal za zjedinenje razkolnikov z rimsko katoliško cerkvijo.

Ni čudo, da so naš svitli cesar se spomnili na škofa dr. Jegliča v Sarajevu, ko so imeli sv. Očetu v Rim predložiti sposobnega moža za izpraznjeno stolico ljubljansko. Dne 24. marcija 1898 so sv. Oče to cesarsko imenovanje potrdili in so kneza in škofa g. dr. Jakoba Missia iz Ljubljane povišali na metropolitansko stolico v Gorici, pomožnega škofa g. dr. Jegliča pa predstavili iz siunijske škofije, katere niso bili nikdar posedli, na stolico ljubljansko. Šesto nedeljo po Velikonoči, dne 22. maja, bila sta oba ta cerkvena kneza vsak na svojo novo škofjo stolico intronizovana.

Po tem daljšem izletu se slobodno usedeva k mizi, pri kateri sedi na desnici novega kneza deželni predsednik, baron Hein, na leviici fml. pl. Höchsmann, nasproti pa deželni glavar, Detela. Odlične sedeže sta se zavzemala stolni prošt, dr. Klofutar in župan ljubljanski, Hribar. Videli si vse goste v najlepšem redu razvrščene, duhovne in posvetne, vojake sredi med nevojaki, vse združene v bratski slogi, četudi je značaj te svečanosti bil vseskozi slovenski.

Razume se samo ob sebi, da se je pri tem slavnostnem obedu napivalo papežu in cesarju, škofu in nadškofu, dežel. predsedniku pa tudi vsem drugim svetovnim kakor duhovnim gostom. Došlo je po brzozjavu nad 60 prisrčnih častitek, ki so se med obedom vsaj najodličnejše doslovno prečitale. Med temi se je posebno odlikovala brzozjavka preč. stolnega kapitola lavantinskega tako po svoji vsebini kakor tudi po svoji obliki. Je prehitro nam je minol veseli čas, prehitro je prišla ura slovesa. Ločili smo se iz gostoljubne palače novega kneza s prisrčno željo, da bi mu bilo dano, prav dolgo vrsto let mirno vladati staroslavno ljubljansko vladikovino in pripeljati prav mnogo duš po Mariji k Jezusu!

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o tobaku.

Ko sem bil še majhen, sem rad šel k sosedu par korakov od domače hiše. Sosed je bil star mož in nekoliko tudi čebelar. — Večkrat sva sedela skupaj na klopi pred ulnjakom. Imel je leseno pipico, prav priprosto, menda sad njegovega dela, iz katere

je vedno vlekel tobak. Tu in tam so prisledli k nama tudi moj oče. Med vsakdanjim različnim govorjenjem prideta tudi na tobak. Sosed si popravi z levo roko pipo, parkrat prav debelo potegne in reče: »Da, ta ljubi tobaček, za njega bi že še bilo denarja, ako bi ne bilo treba vedno te peklenške soli kupovati.« Iz teh besedi se vidi, da je bil stari sosed ljubitelj tobaka prve vrste. Sosed pa, njegova pridna žena, je bila nekako huda na tobak. Živela je z možem sicer v lepi zastopnosti, pa včasih jo je vendar zgrabila jeza, da je nevoljno izbruhnila besede: »Za ta peklenški tobak pač vse gre, da še za ljubo sol krajarja ni pri hiši.« Sol in tobak delata torej gospodarju in gospodinji največ skrbi. Za sol se poteguje gospodinja, a gospodar je zagovornik tobaka. V sledečem hočem kratko podati nekoliko črtic o tobaku, da pustim možem kot glavam družine prvo besedo.

Besedo tobak izvajajo nekateri od Tobago ali Tobago, torej od imena malega otoka manjših Antil. Drugi pa trde, da pride to ime od besede »tabako,« kar toliko pomeni kakor cev, skozi katero so kadilci na Antilah dim te rastline v se vlekli. Temu pa naj bo kakor hoče, ker mislim, da se kadilci ne brigajo mnogo za besedo, ako jim le pipa diši in jo imajo s čem nabasati.

Domovina tobaka je Amerika. Kolumb je videl na otoku Kuba ljudske glavače, ki so imeli v ustih goreče svalčke, iz tobačnega perja, torej nekake smodke. Tudi nekake pipe so že imeli tam. Možaki so imeli namreč dolge cevi, ki so bile na enem koncu razdeljene na dva dela. Te so vtikali v nos, drugi konec pa v posodo, v kateri je gorel tobak. Ako je potegnil parkrat skozi cev dim v se, se je pijan od tobaka zgrudil na tla in trdno zaspal. Spečega so zgrabile služkinje, katerim je bil to že prej naznanil, in ga nesle na posteljo.

Indijanci narede v zemljo večjo lukno, natlačijo v njo tobaka in ga zažgejo. Okrog v postranske luknice vtaknejo manjše cevi, se posedejo na tla in vlečejo iz njih.

Oče Roman Tane, ki je Kolumba spremljal, pripoveduje, da je našel na otoku Domingo divjake, ki so s tobakovim dimom odganjali od sebe »moskitos,« kar je po našem toliko, kakor komarje in mušice, ki so v toplejših krajih veliko večje in nadležnejše, kakor pri nas.

Iz Amerike je prišel tobak tudi v Evropo. Prve sadike tobaka so se vsadile na Portugalskem leta 1559. Drugo leto najdemo tobak že na Francoskem. Francoski odposlanec Janez Nikot (Jean Nicot) v Lisabonu je dobil iz Floride tobačne rastline z nasvetom, da so za zdravilo proti različni bolezni na koži, tako proti lišaju in mozolcem. S tem nasvetom pošlje ta odposlanec tobak kraljici Katarini medicinski. Za tega voljo so takrat tobak imenovali zelišče matere kraljice. Leta 1586 je prinesel Franc Drake tobak na Angleško. General Raleigh je bil na Angleškem prvi kadilec. Ko enkrat v svoji sobi sedi na stolu ter puši in sicer tako močno, da je bila soba že polna dima, se mu nekaj zelo neljubega zgodi. V sobo pride sluga, kateremu še kadenje ni bilo znano. Ko zapazi, da je vse v dimu in da se še celo gospodu iz ust kadi, zgrabi, misleč, da gospod gori, umivalnik poln vode in pluskne v njega, da ga popolnoma zmoči. Po Nemčiji se je tobak razširil v 30letni vojski, ki je trajala od leta 1618—1648. Med prvimi kadilci pa najdemo že tudi kadilko. Tako se nam poroča, da je hčerka Ljudovika XIV., ki je Francosko kraljeval od leta 1643.—1715., pušila tobak.

Kakor kadenje, tako se je tudi njuhanje (šnofanje) hitro razširilo in sicer najprej na Španjskem in Francoskem. Priljubilo se je njuhanje kakor sedaj, tako tudi nekaj najbolj ljudem, ki so zavoljo svojega poklica mnogo sedeli, kakor trdnikom in nekaterim rokodelcem. Na otoku Island niso imeli sprva tobačnic, kakoršne imamo sedaj, ampak tobak

so imeli v rogih kakor smodnik. Kateri je hotel njuhati, si je nastavil rog na nos in glavo nagnil. To delo je šlo od enega do drugega tako dolgo v krogu, da je prišel rog do posestnika nazaj. Saksonski minister Brühl je bil velik prijatelj njuhanja. On je imel v vsaki izmed 365 oblek, ki so bile odločene za sleherni dan, eno tobačnico, da bi nikdar in nikjer brez tobaka ne bil.

Tobak pa je imel že tudi sprva mnogo sovražnikov. Tako je bilo na Angleškem kadenje po postavi prepovedano. Vsakemu kadilcu naj bi se odrezal nos. Jakob I. (1603-1625) je spisal celo knjigo proti tobaku in prosil svoje podložnike, naj vendar odložijo to grdo razvado. Sultan Amurat IV. 1623-1640. je dal vsakemu kadilcu predreti nos, mu obesiti na njega pipo ter ga tako goniti po ulici gor in dol. Kalvinci na Švicarskem in sicer v kantonu Bern so tobakarje ravno tako preganjali in kaznovali, kakor prešestnike. (Dalje prih.)

Sejmi. Dne 13. junija pri Sv. Andražu v Slov. goricah, pri Sv. Janžu tik Slovensk. Gradca, v Brežicah, v Rogatcu in v Žalcu. Dne 16. junija pri Sv. Barbari nad Konjicami, v Jurkloštru, v Kostivnici, Lembachu, Mozirju, na Planini in pri Sv. Vidu pri Ptuj. Dne 17. junija pri Sv. Trojici v Slov. goricah.

Dopisi.

Vitanje. (Zanimiva volitev.) Ali je volitev cerkvenega skladnega odbora, izvršena v prostorih slovenskega bralnega društva veljavna, ali ne? Vsak čitatelj «Slov. Gospodarja» bo rekel, da je veljavna, a vitanjski nemčurčki so drugega mnenja in z njimi okr. glavarstvo v Celju. Poglejmo tedaj to zadevo natančneje!

1. aprila 1895. je razpisal Jurij Jeseničnik kot načelnik cerkv. sklad. odb. novo volitev, ker je njegova triletna doba minila. Pred volitvijo se mu pa izroči ugovor sedem občinskih odbornikov vitanjskega trga proti veljavnosti te volitve, ker bi se imela vršiti v sobi slovenskega bralnega društva.

Pripomniti je treba, da je društvena soba v nekdanjem šolskem poslopju, ki pa je zdaj lastnina župne cerkve, torej cerkvena hiša. Za to se je pa tudi bivšemu načelniku cerkv. sklad. odbora dozdevalo, da je najprimernejši kraj za novo volitev cerkvena hiša, vkljub temu, da je tam slučajno soba slovenskega bralnega društva. Na ugovor imenovanih sedem trških odbornikov se tedaj ni jemal ozir in volitev se je izvršila. Proti tej zvolitvi je omenjena nemška (!) sedmerica vložila ugovor na c. kr. okr. glavarstvu v Celju, ki je v istini razveljavilo volitev 1. aprila 1895. Utemeljilo je svoj odlok s tem, da je izreklo, da se je volitev 1. aprila 1895 vršila v zasebnem stanovanju, a noben javen činovnik se ne more siliti, da bi stopil v privatno sobo in tam izvrševal svojo javno službo; sedmerica vitanjskih občinskih odbornikov se tedaj ni smela siliti v privatno hišo, da bi tam izvrševala volitev novega cerkvenega skladnega odbora. Tako okrajno glavarstvo. Zajedno je razpisalo novo volitev za 7. julij 1895, katero bo vodil komisar c. kr. okrajnega glavarstva.

To se je tudi res zgodilo; 7. julija 1895 se je vršila druga volitev, katero je vodil g. komisar dr. Goigger. Toda načelnik starega cerkv. sklad. odbora, Jurij Jeseničnik, ni mož, ki bi ga ustrašila vsaka stvar, in če bi se tudi vsi vitanjski nemčurji na glavo postavili; vložil je po g. dr. Dečku iz Celja priziv na c. kr. namestnijo v Gradcu proti odloku okr. glav. v Celju. Ta priziv je podpisala tudi občina Ljubnica. Dolgo smo čakali na odgovor, cela tri leta, — nekateri so med tem že osiveli —, a pričakali smo ga. Bili so udeleženci itak vedno prepričani, da je bila prvotna volitev, četudi v prostorih slovensk. bralnega društva izvršena, veljavna. In bilo

je tudi tako. Te dni je došel odlok iz Gradca, vsled katerega se je zvolitev 1. aprila 1895 pripoznala kot veljavna.

Od Sv. Ilja v Slov. goricah. (Cesarska slavnost.) Kdo verjame, da ima pruski pošteni namene, če hoče prirediti našemu presvitlemu cesarju v proslavo svečanost? Naš Pistor je po svoji «Tagespošti» zadnje dni razglasil, da hočejo občine Sv. Ilja prirediti cesarjevo slavnost, pa predno je katero prašal, ali se hoče njemu pridružiti ali ne. No, poznamo se toliko, da vemo, da ta poziv ne izhaja iz zdravega koticčka njegovega srca. Kaj li hoče? Gospod Pistor si misli, takemu pozivu se ne bode nobena občina upala protiviti, kajti če bi odrekla, bi ji vsakdo in celo on sam smel na ves glas očitati, da cesarju ni udana. Torej vse občine fare svetoiljske bodo se hoté ali ne hoté njegovemu pozivu ugodno odzvale. Prirejalec te slavnosti bil bi seveda g. Pistor. Slavnost bi se vršila, to bi bila skrb Pistorjeva, v strogo nemškem smislu in bi imela trdo nemški značaj, in g. Pistor bi potem lahko v «Tagespošti» vsemu svetu povedal, da je Sv. Ilj čisto nemški, in bi tudi dal, kakor to sploh rad dela, precej na debelo spoznati, da je ta «veseli napredek» plod njegovega večletnega, neutrudnega delovanja. Da, da, g. Pistor bi na slavnostni dan na naše troške rad slavil svojo zmago kot nemški agitator. Zato pa, g. Pistor, slavite našega presvitlega cesarja prav lepo, pa tudi pošteno, dosti uzroka imate, da ste mu hvaležni; toda nas pustite pri miru; mi srčno želimo petdeseto vračanje vladnega leta našega iskreno ljubljenega cesarja brez vas obhajati, kajti nam je le takrat prijetno v srci, kadar vas ne vidimo in o vas nič ne slišimo.

Več Šentiljanov.

Iz Vitanja. (Naše razmere.) Gosp. urednik! Hočemo Vam danes pisati zaradi nekaterih dopisov, ki so bili pred nedavnim časom od nekega dopisnika v Vitanju skovani in potem v «Slov. Gosp.» in «Domovini» objavljeni. Mi obžalujemo uboge gosp. urednike, ki pač ne morejo povsod poznati krajevnih razmer, niti iz dopisanih dopisov in podpisanih oseb vselej se prepričati o resničnosti poročil. Toliko bolj so tedaj vredni dopisniki, ki vedoma poročajo neresnico, da se kar najostreje zavrnejo in obsodijo. Starim zasluženim možem in narodnim bojnikom podtikati mlačnost, odrekati narodnost, ravno istim, ki so pod najtežjimi razmerami v tem nemčurkem gnezdu ustanovili «Posojilnico», «Slovensko bralno društvo», «Delavsko podporno društvo», ki so pred par leti na silno naporni način rešili občino Ljubnico, se potegovali s prizivom za slovenski cerkv. sklad. odbor, — to je, ne rečemo neumno, a silno smešno. Toda, da se drzne isti dopisnik v «Domovini» ravno istim možem v obraz vreči žalitev, «da Nemcem pete ližejo», to je tako skrajno —, no, naj si «Gospodarjevi» bralci sami sodbo izrečejo. — Neresnice njegove pa vendar moramo javno pribiti, to smo dolžni svoji časti. Dopisnik je staknil slovensko gostilno in trgovino, o katerih se še nam niti sanjalo ni, namreč gostilna Woduschegg in isto tako trgovino. Napis imajo popolnoma nemški s svojim spakedranim imenom vred. V gostilnici, ki bi naj bila slovenska, najdeš «Marburger Zeitung», a trgovec, ki bi naj bil slovenski, voli dosledno vedno z Nemci, je volil Pommerja, in je tudi sedaj volil in bil izvoljen v občinski odbor, o katerem pravi vahtarca, da je do cela «deutschnational». Kaj hočete? Mi sodimo vsakega iz narodnega stališča, a ne kot morebitni sorodniki. Kakor hitro bode imenovana gostilna in trgovina imela slovenski napis, slov. časopise in nas v narodnih vprašanjih podpirali, potem ju bomo drage volje podpirali in vsestransko priporočali. Do tedaj pa so v naših očeh Woduschegg-i ravno to, kar Jaklin, Tischler, Pučnik itd. Le novinec v političnem življenju se more čuditi, kako da se niso Slovenci tukaj udeležili zadnjih volitev v trško občino. Nas je

silno malo, na prstih nas lahko prešteješ, in pri vsem tem smo razločeni v vseh razredih, zakaj za Boga bi se osmešili z udeležbo? Počakajte se, vihravi dopisnik, razkrojitev vitanjskega nemčurstva napreduje vedno, kakor že, opazujemo leta in leta, razpada gmotno in moralno, pride še tudi za nas čas, da nastopimo javno. Tedaj: Manj pisati, pa več delati! Če pa že čuti kak mož v sebi neukrotljiv nagon stopiti s kakim dopisom v javnost, naj bo v imenu slovenskega poštenja prošen, da piše le golo resnico, da spoštuje zaslužene može, da ne izreka sodbe o rečeh, ki jih ne ume dobro, pred vsem pa, da se ne — osmeši.

Od Pesnice. (Zadnje volitve.) Čitavši članke v zadnjih «Gospodarjih» moralo bi se misliti, da že hrusta ošabni Nemec po svojih slepo mu služečih nemčurjih Slovence ob meji kar po vrsti in da se bodo znanprej vozili le nemški bursi po nemški državni cesti, od Spielfelda do Maribora.

Resnici na ljubo moramo odkriti, da so res vse občine, ležeče ob državnej cesti od Spielfelda do Maribora v nemčurških rokah, priznati pa se tudi mora, da je v teh občinah še marsikatero posestvo v dobrih slovenskih rokah. — Da so Slovenci na Pesnici zadnjikrat propali, zakrivila je strastna in zvita agitacija nemčurjev.

Mariborska gospoda, med drugimi Oehm, Pachner, Pichler, vsi so prišli na volišče. Prvega si bomo dobro zapomnili. Ta gostilničar je dobil že marsikateri belič od č. duhovščine, od narodnih učiteljev in zavednega občinstva med kmeti. V zahvalo za našo naklonjenost pa je šel sedaj volit v nasprotniki. Sploh že od nekdanj za slovensko ljudstvo ni posebno gorel. Vino je kupoval neki samo pri somišljenikih, bolje, pri naših nasprotnikih in ni nam znan slučaj, da bi bil popraševal za vino tudi kje pri slovenskem kmetu, kateri ga zalaga dan na dan z novci. In mi smo vendar podpirali s svojim denarjem tega gostilničarja. Neradi pogrešamo v zadnjem dopisu: «Iz Gačnika» število oddanih glasov v posameznih volilnih redih; kajti razmerje glasov bilo bi poučljivo za vse občinstvo, ki se zanima za razmere ob meji. Bilo bi pa tudi velike važnosti za bodoče volitve, da se še bolje in previdnejše pripravljamo. Zadnja zmaga sovražnikov čez krščanstvo in slovenski narod bodi nam povod, da se sedaj krepkeje poprimemo narodnega dela, da nasprotniku kmalu razkadimo veselje nad zmago dremajočega slovenskega oratarja.

Boj za navidezno izgubljeno pozicijo se mora nadaljevati vstrajno in odločno. Vsi bojovníki iz okolice in iz mesta morajo prihajati na bojno pozorišče, da skupno, rama ob rami, odbijamo navale nemškega morja!

Iz gornje savinjske doline. (Lesna zadruga.) Lesna zadruga, kje si? Tako se radovedni povprašujemo. Ali je splavala po vodi? Bridko bi obžalovali, ako se začelo delo zavleče; toda opozarjati moramo na nekoje nedostatke, ki morda ovirajo celo akcijo. Veliko napako je storil osnovalni odbor, ker je narod vabil po časnikih jednostransko. Tudi naš «Gospodar» je domač list, ki je bil vreden vabila; drugi pregrešek je, ker se je vtikala v resno delo oseba, katera uživa pri nas le malo zaupanja; ali niste opazili tega že na prvem shodu? Tretje zlo dobrej stvari pa je, ker se je odbor jel osnovati od zgoraj doli, ne pa iz ljudstva navzgor. A to so pogreški, ki se bodo še lahko pogladili. Le dobre volje in moške ustrajnosti je treba. Prosimo vas, narodne poslance, podpirajte nas, ker zapuščajo nas že up in denar.

Iz Petrovč. (Mokraški napadi.) Marsikje se je že oglasil kakšen novodobni puščavnik in nam mnogo zanimivostij razodel, opazujoč ljudsko gibanje iz svojega skrivnega brloga. Gosp. urednik! Tudi jaz sem že marsikatero rekel v Vašem cenj. listu; zadnji čas sem seveda že precej obnemogel, vendar zdaj ko na spomladanskem solncu med brnškimi vinogradi pred svojim